

A nő odament Perzsán bácsihoz, nem lehetett hallani, mit beszéltek.
— Lóbór- jóbór. — mondta a sárgatrikós.

A feketehajú lány egy kis szódát spriccelt a járdára, aztán megfordult és elszaladt.

Totyí átkulcsolta Magyarí néni nyakát.

— Ne engedjék! Nincs semmi baja... és ha rendesen eszik... —
Ne engedjék!

— Hagyj békén, Totyí!

— Ne hülyéskedj, Totyí!

— Vigyék innen ezt a fiút! — mondta Perzsán bácsi — most meg a ló elé ugrik...

— Miért hagyják? Miért?

A tűzoltó fölkapta Totyít. — Ne rugkapálj...!

Totyí a tűzoltó kezei között a falat rugdalta és egyre csak azt ismételte.

— Ne engedjék!

*

Másnap Dochnálék kint voltak a téren.

— Görögjünk, — mondta Dochnál.

Lefeküdtek a fűbe és görögni kezdtek: Dochnál, Totyí és a sárgatrikós. Velük görögtek a házak, a fák és a bokrok.

Totyí oldaltgördült és közben azt mondta:

— Most szállt el felettünk.

— Micsoda? — kérdezte Dochnál.

— A szürke ló... én láttam.

Totyí felült és az égre bámult.

Föülnt a másik kettő is. Egy darabig hallgattak, majd a sárgatrikós letépett egy marék fűvet és Totyí arcába vágta.

— Semmit se láttál!

CSORBÁT SIMIT ATHÉNÉ

*Hiány a tűzre víz, lépés a sárba...
Vagy buborék, amelyet gyöngyrefűz
A hal. Vagy sikon árva, görbe fűz...
S ha Neptunus hajód egekre hánnya:*

*Hiány a part. S az, mit lelkembe vágva
Karcól, kivés a kés: lehull a szűz
Forgács, seperve marja majd a tűz...
Nem én vagyok forgácsom dús hiánnya!*

*Fölösleg az, melyet művészi kéz,
Lehánt, körül-csiszol, simára vés.
A lomha tömbön úr a diadalmas*

*Erő! A forma újra, újra más!
Hiány felett a régi forradás
Helyét szelíden elsímitja Pallas.*

Kárpáty Csilla